

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Έχασα τὸ διάβολό μου, ἐρατεινὲ ἀναγνώστα· τὸ διάβολό μου ἔχασα, γόησσα ἀναγνώστριά μου καὶ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, μὰ τὰς ἀθώας κακίας σας, νὰ τὸν ζητήσω, μήπως εὔρω τὸν διάβολό μου μαζὶ σας. Καὶ εἶναι στιγμὴ, νομίζω, νὰ ἐπιφωνήσω καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ πλήθους, τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο ᾄσμα ἐνὸς λογιωτάτου ποιητοῦ·

«Ποῦ γὰρ ἦναι τὶ νὰ κάμνη
ἄραγε γὰρ μ' ἐνθημῆται».

Διότι μὲ ἐγκατέλειψε, μὲ ἠρνήθη, τὸ δαιμονισμένο μου, εἰς τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀποκρέω, καθ' ἃς ἤλπιζα καὶ ἐγὼ νὰ παίξω μαζὶ τοῦ τὸν ἀτυχῆ Ἰπουργόν, νὰ μιμηθῶ τοῦ ἀφωσιωμένου πολιτικοῦ τὰς ὑποκλίσεις, καὶ μετρημφισμένος νὰ πηδήσω τὰ σεμνὰ τῆς ἐργολαβίας πηδήματα, καὶ νὰ χορεύσω μετ' αὐτοῦ τοὺς ζωηροὺς χοροὺς τῆς νεολαίας καὶ τῶν παρθένων μας, διὰ νὰ μὴν εὔρω τὸν διάβολό μου ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μου, οἵτινες καλὰ καὶ σώνει, θέλουν τοῦ Διαβόλου πηδήματα.

— Ἐ, σεῖς, κύριε, ὅστις ἔχετε ἦθος ἱππότου κατακτητοῦ τῶν τρυφερῶν καρδιῶν, μήπως εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας σας κρατεῖ αἰχμάλωτον ἡ εὐφράδιά σας, τὸν διάβολόν μου;

— Τὸν εὐρίσκετε εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης; — μοὶ ἀποκρίνεται ὁ διαβολεμένος! σφίγγων τὴν ὑπὸ μάλης δικογραφίαν τοῦ καὶ φεύγει.

— Ἐξοχώτατέ μου, σταθῆτε μίαν στιγμὴν, πρὸς χάριν τῶν ἀσθενῶν σας τοῦλάχιστον· ἔχασα τὸν διάβολό μου καὶ ζητῶ νὰ τὸν εὔρω.

— Εἰπὲ ὅτι ἀσθενεῖς καὶ τὸν εὐρίσκεις — μὲ λέγει καὶ αὐτός, καὶ μὲ ἀφίνει μειδιῶν εὐφρῶς ὁ Ἀσκληπιάδης.

— Τοῦλάχιστον, μήπως τὸν εἶδατε σεῖς, κυρίε βουλευτᾶ;

— Ναί! λέγει ἐμφαντικῶς, ὁ ἄκακος, νομίζων, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν συνεδρίαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πλὴν ἂν δὲν μὲ λανθάνει ἡ ὄρασις, εἴσθε νομίζω, ὁ νεοφανὴς Ἕλλην;

— Δηλαδή, mon cher, θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὁ κύριος συντάκτης τοῦ Ἕλληνος. ἂν ζητῆτε αὐτὸν, εἶμαι ἐγὼ, κύριέ μου.

— Λοιπὸν, κύριε συντάκτα, μήπως εἰς τὸν δρόμον σας συνηντήσατε κανένα διάβολον;

— Καὶ δὲν τὸν εὐρίσκετε εἰς ἐμέ; μοὶ ἀπαντᾷ αὐταρέσκως.

Μὲ ὑψωμένον μέτωπον, καὶ βλέμμα πλυνόμενον εἰς τοὺς αἰθέρας, βλέπω διερχόμενον μὲ βῆμα ὁμοιοκατάληκτον, ἓνα ἀτυχῇ τῶν Μουσῶν ἐργολάβον.

— Εἰς τὴν ζωὴν τῆς Μούσης σας, ποιητά μου, μήπως εἰς κάμ-
μίαν ὁμοιοκαταληξίαν σας ἤυρατε τὸν διάβολον;

Εἰς τὸν διάβολον τοῦ ἄδου καὶ οὐχὶ τοῦ Παραδείσου·

Καὶ οὐχὶ τοῦ Παραδείσου

Νὰ μὲ ἀγαπήσης πείσου!

Δαλῶν ταῦτα, ὁ ταλαίπωρος ποιητῆς, διέρχεται οἰστρηλατούμενος.

— Τίνα, κασίγνητέ μοι, ζητεῖτε; μὲ ἐρωτᾷ εὐγενῶς ἀνθηρὸς
τις κυανόφθαλμος νεανίας.

— Τὸν διάβολόν μου, ὦ βέλτιστε, ἔχασα καὶ ζητῶ νὰ τὸν εὑρω.
Μὴ τὸν εἶδατέ που;

— Ὅχι, φίλε μοι, ἀλλ' ἴσως εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν μετεμφιε-
σμένων ἐκείνων.

— ὦ! κύριε μὲ τὰ κουδούνια· σὺ χωρὶς ἄλλο, θὰ ἦσαι τὸ μετεμ-
φισμένο μου διαβολάκι.

— Λάθος ἔχετε! εἶμαι ὑπουργός. . . .

— Ὑπουργός; *diable!* σᾶς ζητῶ συγγνώμην, καὶ τοῦ χρόνου, καὶ
τοῦ χρόνου. Ἄ, τὸ δαιμονισμένο!

Ἄν τὸ πιάσω μία φορὰ,

Θὰ τὸ κάμω νὰ πηδήσῃ, θὰ τοῦ ἐγάλω τὴν οὐρά.

— Θελκτικῇ, παιδρά, καὶ αἰθέριος διαβαίνει μία ἀνθοδέσμη με-
τεμφισμένων παρθένων. Ὑπὸ τὴν προσωπίδα αὐτῶν ἀστράπτουσι
μέλανες καὶ γοργοὶ ὀφθαλμοί, καὶ εὐωδιάζει τὸν ἀέρα τὸ μῦρον τῆς
κόμης των.

ὦ τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, παρθένοι μου, εἰς σᾶς θὰ εὑρω, χωρὶς ἄλλο,
τὸν διάβολό μου.

— Χι! χι! Καὶ ἡμεῖς ποῦ θὰ τὸν εὑρωμεν, γέροντά μου;

— Ἄ, πονηρὲ! ὁ γέλως σου ἢ φωνή σου· ἀλλ' ὑπὸ ποίαν προσωπίδα
εὐρίσκεσαι;

— Ἰδοὺ τὴν ῥίπτω, καὶ γνῶρισέ με!

— Θεέ μου! ἡ Ἀγλαΐα ἦτον διάβολος. . . . φωνάζουν καὶ φεύ-
γουσιν αἱ λοιπαί.

— Τελοσπάντων, μικρὲ παραλυμένε, σ' ἔπιασα, ἀφοῦ μὲ ἔκαμες
νὰ τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητῶν σε· καὶ ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος χοροπηδᾷ εἰς
τῆς ἀποκρέως τὰ κωδωνίσματα, ἐγὼ παρ' ὀλίγον νὰ εὑρω τὸν διά-
βολόν μου ἀπὸ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον, τὸν ὅποιον ἐσταμάτων καθ'
ὁδόν, διὰ νὰ ἐρωτήσω, ἂν εἶδε τὸ διάβολό μου.

— Καὶ ἐμὲ ἡ καρδία μου ἔτρεμε, διότι ἐφοβούμην μὴ μ' ἀνακαλύ-
ψῃς, καὶ ἐὰν ὅσους ἠρώτησες, εἶχες τὸ θάρρος νὰ κάμῃς ἐπ' αὐτῶν καὶ
μικράν τινα ἔρευναν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς τὸν μὲν θὰ μὲ
ἐπρέθιδεν εἰς ὄνουξ, εἰς τὸν ἄλλον ἐν κερατίδιον, μία μικρὰ οὐρά

ἐδῶ, ἐν βλέμμα πονηρὸν ἐκεῖ, καὶ παντοῦ τὰ ἴχνη μου ἤθελον προ-
 δίδει ἐν κρινολίνον, μίαν ταινίαν, καὶ τὴν ἐντιμον παρουσίαν μου
 Ἄν εἶχες δὲ τὴν φρόνησιν, ἤθελες διασκεδάσει καὶ σὺ ὀλίγον κάμνων
 ἓνα μικρὸν γύρον, διὰ νὰ ἰδῇς τὰς ἀψίδας, τὰ τρόπαια, τὰς στήλας,
 τοὺς φανούς, τὰ πυροτεχνήματα, ὅσα ἡ ἀγάπη τοῦ ἔθνους ἔστησεν,
 ἵνα πανηγυρισθῇ ἡ εὐτυχὴς Εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς Βασιλείας· καὶ
 ἐπὶ τέλους νὰ ἐνθυμηθῇς, εἰς τὴν ἰσχυρὴν φωνὴν τῆς λύρας τῶν
 μετεμφιεσμένων, οἵτινες διήρχοντο ἐνώπιόν σου, ὅτι ἄλλοτε ἡ ἀπο-
 κρέω εἶχε τὴν φωνὴν χρυσῇ, ἐνῶ τώρα μόνος ὁ ἦχος τῶν κωδωνο-
 φόρων ἀκούεται· καὶ χωρὶς νὰ ζητῇς τὸν διάβολόν σου, ἡδύνασο
 ἀξιόλογα, νὰ στήσῃς τὸν χορὸν ὑπὸ τὸν κλάδον μιᾶς ἐλαίας, καὶ
 ψάλλων καὶ σὺ εἰς μίαν διαπασῶν τὰ σημερινὰ μας ἄσματα, νὰ
 λησμονήσῃς τὸ παρελθόν, καὶ νὰ βλέπῃς εἰς μεθυσμένου ὄμμα τὸ
 ποθητὸν μέλλον. . . .

Πλὴν καὶ πάλιν καλὰ· πρέπει νὰ ᾔσῃς ἀρκετὰ εὐχαριστημένος,
 νομίζω, ἀφ' οὗ τὸν διαβόλό σου τὴν εὖρες εἰς μίαν ὥραίαν, τὴν ὁ-
 ποίαν, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, ἂν ἔχῃς προσκλητήριο, δύνασαι νὰ ὀδη-
 γήσῃς εἰς τὸν δημοτικὸν χορὸν! ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ μὲ μεγα-
 λόσταυρον. . . .

— ὦ, πόσος κόσμος, τί θόρυβος, χαριτωμένο μου διαβολάκι. ἰδὲ
 πόσον εἶναι ὥραία τὰ πάντα· ἰδὲ πόσον εἶναι τερπνὸν τὸ θέαμα τοῦ-
 το. Τοῦ διαβόλου τὸν Δήμαρχο!

— Ἀλλὰ σὰς ἐξορκίζω, καλέ μου Δέσποτα. ἀποκαλεῖτε με Ἀγλαίαν
 δὲν βλέπετε, ὅτι φορῶ κρινολίνον, ὅτι εἶμαι *décoltée* ὡς ἡ Ἀγλαΐα·
 καὶ μαγευτικὴ ὡς ἐκείνη; Δότε με τὸν βραχίονά σας, παρακαλῶ, καὶ
 ἅς κάμωμεν ἓνα γύρον.

— Ἀλλὰ, μικρέ, τί θὰ εἰπωσιν ὁ κόσμος, ἐὰν ἴδουν τὸν γέροντα
 Ἀβδηρίτην, συνοδεύοντα μίαν Ἀγλαίαν, ἐν κρινολίνον;

— Οὐφ, καὶ σὺ, καλέ μου, νομίζεις, ὅτι δὲν θὰ εὕρῃς συντρόφους.
 Βεβαίως δὲν θὰ νομίσουν, ὅτι εἶσθε πατήρ μου ἢ πάππος μου, ἀλλὰ
 μνηστήρ τῆς χειρὸς μου, καὶ τῆς καρδίας μου.

— Καλὰ, καλὰ, Δεσποσύνη μου, ἰδοὺ ὁ βραχίων, καὶ ἐὰν θέ-
 λῃς, καὶ ἡ καρδία μου· διότι τί νὰ σὲ τὸ κρύπτω, παραλυμένο, ἀφ-
 ὅτου ἔλαβες τὴν ὥραίαν αὐτὴν μορφήν, δὲ, εἶμαι πλέον Δεσπότης,
 ἀλλ' αἰχμάλωτός σου καὶ λάτρις σου. . . .

— Χῖ, χῖ καθὼς βλέπω, Δέσποτα, μοῦ κάμνεις τὸν ἔρωτα. ἰδὲ,
 ἰδὲ πόσον ἄβρὸν τὸν κατέστησεν ἡ νέα μορφή μου, καὶ πῶς ἔχα-
 σε διαμιᾶς τὴν αὐθάδειαν τοῦ Δεσπότη.

« Καὶ ὅτι δὲν κατ' ὥρθωσεν ὁ διάβολος νὰ πράξῃ,

Μία μικρὰ τὸ ἔκαμε μὲ μέθοδο, καὶ τάξι. »

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, γέρο μου;

— ὦ, μὰ τὴν νέαν μορφήν σου, λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Σατανᾶ!
 Ἀλλ' ἰδὲ τὸ σμήνος ἐκεῖνο τῶν νέων πῶς τὸ ἐλκύει ἡ καλονή σου,

φοβοῦμαι μήπως ἔχωμεν σὺ μὲν προσκλήσεις θωπευτικάς, ἐγὼ δὲ γλυκύσματα ἄφθονα· ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι εἴσθε engagée δι' ὅλους τοὺς χοροὺς μαζῇ μου.

— Λοῦπὸν καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν ταύτην αἰχμάλωτός σου πάλιν; ἔσω...
... ἅς διασκεδάσωμεν τότε μὲ τὸ φιλόκαλον τοῦ Δημάρχου μας καὶ μὲ τὴν καλλονὴν τῶν παρθένων μας, ἡ θελητικὴ θεὰ τῶν ὁποίων μὲ ἐνθυμίζει ἐνὸς ποιητοῦ αὐτοῦ τοὺς στίχους.

Νά τις; ἔρχονται . . . μετὰξί καὶ βελοῦδον παντοῦ τρίζει·

Εὐωδίαν, πρὶν νὰ φθίσουν, ἡ ἀδρότης του σκορπίζει.

Ὅλαις θόρυβος καὶ γέλοια, σκωπτικαῖς ἰδοὺ περνοῦν,

Κ' ἡ τρελλαῖς μᾶς τριγυρνοῦν.

Ἀλλὰ δὲν γελάς, Δέσποτα μὲ τῶν Σιλφίδων μας τὰ γενναῖα ἐκτραχηλίσματα, τὸν ἐπίπλαστον ῥεμβασμὸν τῆς μιᾶς, καὶ τὸ ψευδὲς τῆς ἄλλης μειδίαμα. Ἰδὲ, ἰδὲ πῶς τὰς περικυκλόνει ἡ δημοτικὴ νεολαΐα μας, μὲ πόσῃν προθυμίαν αἱ πλεῖσται δέχονται τὰς προσκλήσεις της, ἐνῶ τινες τὴν ἀπαξιούτῃν ὡς δημώδη.

— Ἄ, φθονερό! ἐπῆρε πάλιν ἡ γλωσσίσσα σου κατήφορο· διατὶ δὲν λέγεις τίποτε καὶ διὰ τοὺς νέους μας;

— Διὰ νὰ μὴν σοῦ κινήσω τὴν ζηλοτυπίαν· μολαταῦτα, ἀφοῦ δὲν ζηλοτυπεῖς, ἅς σοῦ κινήσω τὸν γέλωτα.

Χι, χι, χι, ὅποια ποικιλία προαιωνίων φράκων! ἰδὲ, τὸ μὲν ἔχει τὰ ψαλιδώματα τόσο κοντὰ, ὥστε νομίζεις, ὅτι βλέπεις τὰ νῶτα μιᾶς ἀκρίδος· τὸ δὲ τοσοῦτον ἐπιμήκη, καὶ διισταυρωμένα πρὸς τὰ ἄκρα, ἀπάραλλακτα ὡς τὴν οὐρὰν μιᾶς χελιδόνας. Τὸ πταῖσμα ὅμως εἶναι τοῦ Δημάρχου μας, ὅστις καὶ καλὰ ἐπροσκάλει α ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ μεγαλοσταύρῳ.»

— Ἀλλὰ μεγάλαι στολαὶ οἰκοδομήθησαν, καθὼς βλέπω, μεγαλόσταυροι ὅμως . . .

— Διότι δὲν ηὐδόκησας, Δέσποτα, νὰ ρίψῃς ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὰ θεωρεῖα μας ἔτι. Ἰδὲ, ἰδὲ ἐν μέσῳ τοῦ φωτὸς τῆς θαλούσης νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, ἰδὲ πῶς προκύπτει βαρεῖα ἡ ἀρχέτυπος ἐκείνη προτομή· ἰδὲ ὑπὸ τὰς δασείας ἐκείνας ὀφρῦς τὴν λάμψιν ἔτι τοῦ μεγάλου ἀγῶνος — ὦ! Δέσποτα, ἐπόσον εἴσθε μικροί! ὅποια νάνος γενεὰ διεδέχθη τοὺς γίγαντας! καί . . .

— ἔχεις δίκαιον· αὐτοὶ εἶναι τὰ προσφιλῆ λείψανα, τὰ ὅποια μᾶς μένουσιν ἔτι, εἶναι τοῦ νέου Μακραθῶνος μας οἱ Βελισσάριοι, εἶναι οἱ μεγαλόσταυροι, δι' ὧν στολίζεται ἡ Πατρίς . . .

Φεύγομεν, φεύγομεν, μικρέ μου σύντροφε, διότι τὸ θεωρεῖον ἐκεῖνο μὲ καθιστᾷ ἀνίκανον καὶ δὲν δύναμαι νὰ χορεύω . . .

—

Ἐληξε τέλος πάντων καὶ τὸ Ἰταλικὸν θέατρον μὲ τὴν ἐπίσημον παράστασιν μιᾶς κωμωδίας, ἐπιγραφομένης—ἡ χρεωκοπία τοῦ Καμπούρογλου—συνταχθείσης καὶ παρασταθείσης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

ὑπόθεσις τῆς κωμωδίας αὐτῆς ἦτο ἡ ἄρνησις τῆς ἀντιμισθίας τῶν ἀτυ-
χῶν ὑποκριτῶν του, καὶ πλοκὴ ἡ ἀνωφελὲς ἐπανάστασις τῶν ἀπείρων
του πιστωτῶν, πρὸς κατὰσχεςιν περιουσίας, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ
κατέσχευεν ἡ ἄβυσσος τῆς κοιλίας του.

Σφίγγομεν ἀπὸ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ νέου μας αὐτοῦ κωμωδο-
ποιοῦ, ἀναμένοντες νὰ ἴδωμεν εἰς τὸ μέλλον ἔργα ἄξια τῆς ἐγνώ-
σμἐνης του ὑπολήψεως, καὶ συλλυποῦμεθα αὐτὸν, διὰ τὴν ἄδικον ἀν-
τιπολίτευσιν, ἣν ὑπέστη καὶ ἀπὸ διπλωμάτας, καὶ ὑπουργοὺς καὶ χη-
μικοὺς καθηγητάς, ἵτινες φθονήσαντες τὴν δόξαν του κατέστησαν
τὰ σαλόγια τῶν σκηνῶν κωμωδίας.

Βεβαίως, οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἤκουσαν περὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ κα-
τασκευασθέντος παμμεγίστου ἀτμοκινήτου, ἐπικλιθέντος δὲ Λεβιάθαν·
διὰ νὰ λάβωσιν ἑμῶς ἰδέαν τινὰ τοῦ σχεδὸν μυθώδους μεγέθους του,
ἄρκει νὰ τοὺς εἰπῶμεν ὅ,τι φίλος μας τις διακρινόμενος ἐπὶ τερατο-
λογία, εἶπε σπουδάζων, ἐν τινι σταναστροφῇ Λοιπὸν, εἶναι
τόσον μέγα, ἀγαπητοί μου ἔλεγεν, ὥστε οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν πρῶ-
ραν του ἔχουσιν ἔαρ, οἱ δὲ πρὸς τὴν πρῶμην χειμῶνα βαρύν.

Ὁ ἴδιος πάλιν μᾶς διηγεῖτο, τὸν ἀληθῶς περίεργον τρόπον, καθ' ὃν
ἐγένετο γνωστὴ ἡ τύχη τοῦ θαλασσοπόρου Φραγγλίνου.

Ἡμέραν τινὰ, ἔλεγεν, ἀξιωματικὸς τις τοῦ Ναυαρχείου, ἀφοῦ
ἐγεύθη παγωτὸν εἰς τι τῶν ἐν Λονδίνῳ ζαχαροπωλείων, ἤκουσε
μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, φωνὴν ἐντὸς τῆς
γαστέρας του, νὰ λέγῃ εὐκρινῶς, τὸ ποῦ καὶ πῶς ὁ τολμητίας Φραγ-
γλίνος ἐχάθη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φωνὴ ἔλεγεν ὅ,τι δ' ἂ πολλῶν θυσιῶν ἡ
Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐζήτει νὰ μάθῃ, ἐσημείωσε μετ' ἀκριβείας ὅσα
ἀντελήφθη (τὰ ὅποια δὲν ἐθυμείτο νὰ μᾶς ἀνਖέρῃ ὁ φίλος μας) καὶ
ἔδραμε πάραυτα εἰς ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων χημικῶν τῆς πατρίδος του
καὶ ἐζήτησε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, ἀφοῦ τῷ διηγῆθῃ τὰ
πάντα.

Οὗτος δὲ, ἀφοῦ λεπτομερῶς τὸν ἐξέτασε καὶ ἐσκέφθη βαθέως, ἔδωκε
τὴν ἀξιοπερίεργον ταύτην ἐξήγησιν.

Ὅτι, ἐπειδὴ εἰς τοὺς παγετώδεις ἐκείνους τόπους τὸ ψύχος εἶναι
λίαν δριμύ, φαίνεται, ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἡ φωνὴ
αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων παγώνει· ἐπομένως, (καὶ εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει
οὐδεμία ἀμφισβόλια) ὁ μακαρίτης Φραγγλίνος, ὀλίγας στιγμᾶς πρὸ
τοῦ θανάτου του, εἶπε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἠκούσατε ἀπὸ
τὴν γαστέρα σας, οἵτινες παγέντες, ἐναπέμενον ἐντετυπωμένοι ἐκεῖ,
ἕως οὗ ἀποκοπέντων τῶν πάγων ὡς συνήθως, συμβαίνει, συναπεκόπη-
σαν καὶ οὗτοι, καὶ φερόμενοι εἰς τὴν ρευματώδη ἐπιφάνειαν τῆς
θαλάσσης ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν, καὶ ἠλιεύθησαν, κατασκευασθέντες εἰς
παγωτὰ, φυσικὸν ἦτο, ἅμα τὸ πάχος ἀνέλυσεν νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή.

Σπουδαιολογοῦμεν, καὶ μὴ τὰς ὀλίγας ἡμῶν λέξεις ἐκλάβῃ ἡ γηραιὰ Ἀθηνᾶ, πρὸς ἣν ἀποτεϊνόμεθα, ὡς ἐργολαβικὰς διαθρύψεις, καθ' ὅτι γέροντος ἤδη καὶ τοῦ Ἀβδηρίτου παρῆλθεν ἡ ἡλικία, καθ' ἣν οἱ χαριεντισμοὶ πρέπουσιν.

Εἶδομεν ἐπανελημμένως τὴν νεανικὴν αὐτῆς καταφορὰν κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς Βαρβακείου οἰκοδομῆς ἐπιτροπῆς, καὶ εἵπομεν, ὅτι κακὸν σκοπὸν ἔθεσεν ἡ φίλη μας εἰς τῶν γηραιῶν παθῶν τῆς τὰ βέλη, διότι τὰ συνιστῶντα τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν πρόσωπα εἶναι ἄξια σεβασμοῦ ἐπὶ ἠθικῇ καὶ νοερᾷ ἰκανότητι, πρόσθε εἰς ταῦτα καὶ τὸν πόθον ὑπὲρ τῆς δυνατῆς οἰκονομίας πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τούτου, καὶ ἰδοὺ τριάς σπανίων ἐν τῷ σημερινῷ αἰῶνι ἀρετῶν, καθ' ὃν ὁ δόλος καὶ ἡ σπατάλη δὲν εἰσχωρεῖ.

Μὴ θέλοντες νὰ ἐκτανθῶμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου σήμερον, ἐλπίζομεν, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ σοφὸν κράνος τῆς γηραιᾶς Ἀθηνᾶς, θέλουν ἐξέρχεσθαι σκέψεις συνεταὶ καὶ οὐχὶ αἱ ἀπεχθεῖς φωναὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γλαυκός.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ.

Παρῆλθεν ἤδη καὶ ἡ τρίτη τριμηνία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, καὶ πολλοὶ οὐδὲ λεπτοῦ συνδρομὴν εὐηρεστήθησαν νὰ πληρώσωσιν.

Ὅσοι λοιπὸν τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται ἐντὸς 15 ἡμερῶν νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ἄλλως εἴμεθα ἠναγκασμένοι διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας μας ὑπογραφῶν των νὰ ζητήσωμεν τὸ δίκαιόν μας, διακόπτοντες συνάμα καὶ τοῦ φύλλου τὴν ἀποστολήν.

Ὁ Ἐκδότης